

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Од милионара – просјак

(4)

Гастон је, међутим, уштедео знатну суму новаца. Купио је мало имање у близини Париза, али је остао у служби код Милоша, јер га је толико заволео да није могао да га напусти. Он је сваке недеље имао слободан излаз и одлазио је на своје имању. Једна његова стара рођака водила је бригу о кући и лепом малом врту.

Гастон такорећи није имао страсти. Мрзео је жене, пушио је умерено, пио мало, само за време обода. Није марио за биоскоп ни за позориште. Једино што је волео било је боксовање. Ниједан велики меч није могао да се одржи без њега. Он је познавао све светске шампионе, знао је колико су тешки, колико високи, колики им је обим груди, да ли су „тврди“ или „меки“, да ли им је ударац левом бољи од десне или обрнуто. У боксу је био прави стручњак, искусан као тренер, спреман као менаџер. Ова наклоност према песницењу пратила га је још из војске. Док је служио кадровски рок научио је да боксује, па је чак био и првак свога пука.

Милош је знао за ту његову страст и дозвољавао му је да одлази на бокс мечеве, пуштајући га скоро сваке друге вечери. Врло често доносио му је улазнице, које му је давао Жан. Гастон је био веома поносан на ове карте и заузимао је увек охолу држање улазећи у новинарску ложу. Сви новинари су га познавали и дочекивали су га са симпатијама, јер је Гастон умео све да им објасни, јер је знао све трикове менаџера и боксера, све оне закулисне радње о којима публика и не слуги. Било је чак новинара, који су се ослањали на прогнозу, коју би Гастон поставио пре меча. Јер он се ретко варао. Од педесет мечева, ако се догоди да у једном не погоди победника, толико је добро познавао бокс и био упознат са свим детаљима у вези с једним мечом.

Гастон је веома заслужан, да је Милош научио да боксује. Он му је довео једног бившег баксерског шампиона, који се издржавао дајући часове из бокса богатим људима. Милош је волео ове спортове, па је радо прихватио и вежбе из боксовања. Он је изврсно играо тенис, пливао, по неки пут играо фудбала у аматерском тиму Расинга, веслао и мачевао.

Он је проводио безбрижан живот какав доликује сину једног имућног индустријалца. Од размажених синова богаташа разликовао се по томе, што је редовно полагао испите и што је био изванредан ђак за цело време школовања. Чак ни у Паризу није запостављао студије. Све испите полагао је на време, с одличним успехом, ма да му је живот био буран, пун задовољства, испуњен разним уживањима и забавама, које је његова младост могла да измисли. Па ипак, он ни у чему није претеривао. Ову одлику наследио је од оца, чија је скромност била чувена и поред силног богатства.

Милош је радио само оно што му се свиђа и само дотле док то задовољство заиста претставља уживање. Чим пређе ту границу он би се повлачио, без обзира каква је забава била по среди. Отуда да су га ретко виђали пијаног. Он је мрзео банчење и био је само дотле док му је то заиста пријало. У свему је назирао границу, што је свакако много допринело да његова младост остане неокрњена и да сачува свежину и привлачну чар. Његово тело, било је тело атлете, правилно грађено, све у мишицама, набрекло од снаге. На њему није било ни грама сала захваљујући свакодневним вежбама, које је вршио јутром, не пропуштајући ни један дан, тако да му је то прешло у навiku као бријање, купање или друго што, чега се он редовно придржавао без обзира на умор, на време или распоред послова у току дана.

Сем тих свакодневних гимнастичких вежби Милош је врло често, неколико пута недељно, тренирао бокс, преко лета је играо тенис и фудбал, веслао и пливао и на тај начин стално одржавао физичку кондицију и налазио се у одличној спортској форми.

Његове изванредне спортске особине запазили су разни тренери и настојали су да га приволе, да се посвети потпуно једноме спорту, али без успеха. Милош је исувише волео живот, да би могао да се лиши свих оних задовољстава,

која су испуњавала његове безбрижне дане. Титула шампиона је веома привлачна, и спортска слава примамљива, али када се то упореди са жртвама које треба принети, Милош се није колебао ниједног тренутка. Он је у спорту гледао само сретство за одржавање здравља, налазио је у телесним вежбама и спортским играма задовољство и разоноду и није ни мислио да пређе преко тих граница и постигне нешто више од способности просечног играча.

У своме момачком стану он је једну собу преудесио у малу салу за тренинг. Била је то највећа просторија у стану, испуњена разним справама за вежбање. У једном углу висно је џак напуњен песком и струготинама, обложен кожом, на коме је вежбао јачину свога ударца. Мало даље налазила се добро напуњена лопта јајасгог облика, која је стајала чврсто у ваздуху, причвршћена гајтаном за под и таваницу. Лопта се покретала при најмањем ударцу, летела унаоколо, да би се опет вратила на своје место. Ударајући у њу стицала се прецизност ударца.

Било је ту још пуно боксерских справа, а и других за телесно вежбање. Поред зида смештен је вештачки чамац, који је у свему личио на чамац за веслачке трке, само што су му весла скраћена. Нарочити механизам омогућава веслање као у правом чамцу, само с том разликом што се веслало у месту. Нарочита справа показивала је дужину пређене стазе. У другом делу сале налазио се бицикл без точкова, с педалама, који се такође није мицао с места иако су на њему прављени исти покрети као кад се вози велосипед.

Специјална даска за разне гимнастичке вежбе, тегови, ђулад, справе за растезање мишића, конопац за скакање и још пуно сличних справа лежало је разбацано поред зида или скупљено у гомили у неком куту простране собе.

Велико огледало, величине човечјег тела, заузимало је добар део једнога зида. Испред овог огледала Милош је радио „шадо бокс“, боксујући са замишљеним противником, контролишући у огледалу правилност својих покрета и исправљајући погрешке.

Милош је одлазио у спортску собу кад год је имао мало слободног времена, посвећујући се физичким вежбама. Све до скоро, до пре два месеца, долазио му је два пута недељно Ал Брин, првак света лаке категорије, изванредан тренер и учитељ. Он је вежбао Милоша већ три године и научио га је свим тајнама боксерске вештине. Боксовали су увек осам до десет рунди с рукавицама од шеснаест онца, али би тренер стално извлачио дебљи крај пред изванредном брзином и прецизношћу свог младог ученика. Ал Брин је био одушевљен Милошевим знањем и у два маха покушао је да га наговори да се посвети боксерском спорту, проричући му сјајну будућност на рингу. Све те предлоге Милош је примао са осмехом. Обично би закључио разговор речима:

– Исувише ценим свој нос, да бих га жртвовао варљивој слави боксерског шампиона.

Али пре два месеца Ал Брин је напустио Париз. Отпутовао је у Америку, где је добио повољан уговор да тренира једног шампиона света. Он се нерадо растао с Милошем, јер их је везивало искрено и срдечно пријатељство. Милош се толико навикао на Ал Брина, да није хтео да узме другог учитеља. Уосталом, тренер му више није ни био потребан, јер је савладао сву технику племените вештине.

Ал Брина је заменио Гастон, који је облачио два пута недељно боксерске рукавице и стао на мегдан своме господару. Још док је Ал Брин долазио редовно, Гастон је по неки пут боксовао против Милоша, када овај није имао противника, а осећао је неодољиву жељу да с неким боксује. Гастон је познавао Ал Брина док је још овај ређао победе на свим великим ринговима, одушевљавао се безброј пута његовим страховитим ударцима и када је његов господар изјавио жељу да ангажује неког боксерског тренера, Гастон му је препоручио бившег шампиона. Гастон је искористио ову прилику да и сам окуша задовољства која пружају боксерске рукавице и Ал Брин је морао, у знак захвалности, да му даје бесплатне часове. Тако је Гастон усавршио и практички своје и онако богато знање о боксу, стечено на безбројним бокс мечевима.

Захваљујући боксу и редовном тренингу Гастон је успео да се подмлади бар за пет година. Нико не би рекао да је превалио четрдесету и због тога је Гастон био веома поносан и с највећим задовољством је слушао похвале о виткости свога тела, сјајном држању, реткој снази, која се назирала испод набреклих и снажних мишића.

Гастон није био тако добар противник као Ал Брин, али је Милош ипак волео да боксује с њим, служећи се често триковима, којима га је научио, бивши шампион, збуњујући на тај начин свога слугу и доводећи га у безизлазни положај. Тада је Гастон, мрштећи се, признавао да је побеђен, наводећи у своју одбрану:

– Ех да сам само десет година млађи, млади господин би имао сасвим равноправног противника.

Добре односе између Гастона и његовог господара није могао да помути ни неки добро пласирани кроше, оштар директ или прецизан аперкат. Чим би тренинг био завршен Гастон би одлазио у собу да се пресвуче и враћао се одмах натраг у свом кратком, листерском капуту, спокојна и мирна израза на лицу, услужан и ненаметљив у улози слуге, којој се посвећивао потпуно, трудећи се да задовољи сваку жељу свога господара.

Гастон не би био веран својој струци, када не би пушио господареве цигарете, служио се његовим парфемима, квасио грло из тајног бифеа у соби за рад и гутао бонбоне, које је његов господар толико волео и држао их разбацане по разним кутијама по стану, по фијокама и празним вазнама. Милош је, међутим, то примао као нешто што је сасвим природно, сасвим разумљиво и зато уопште није обраћао пажњу на сличне поступке свога слуге. Такав његов став уздигао га је потпуно у очима верног Гастона и омогућио је да се између њих двојице испреде нит поверења, узајамних симпатија и пријатељства.

И једном и другом била је тешка помисао да би могли једнога дана се растану. Гастон је знао да више никада не би нашао таквог господара, а Милош је опет био убеђен, да на свету не постоји бољи слуга од Гастона. Зато је Гастон престао да сањари о заслуженом одмору на свом малом имању крај Париза, а Милош уопште није ни помишљао на то да једнога дана може да изгуби Гастона. Он се толико навикао на њега, да га такве мисли нису узнемиравале. Човек не помишља шта би радио без десне руке, када је не би имао, јер му се такве мисли не намећу. А Гастон је за Милоша био десна рука, незаменљива у сваком погледу.

ГЛАВА ТРЕЋА

Пјеров неуспех

Милош се с муком пробијао кроз гомилу, која је закрчила улаз у стадион Ролан Гарос. Једва се докопао капије. Показао је своју улазницу и ушао унутра одахнувши задовољно, што је успео да се пробије. Наместио је машину, која му се искривила у гужви, а затим пошао широком, шљунковитом стазом ка главној трибини. Капије на Ролан Гаросу опседане су, овако великим бројем публике само онда, када се одржавају нарочито значајне и велике утакмице. А данас је имала да падне одлука, који ће од двојице најомиљенијих француских тениских играча стећи право да се такмичи у финалу на турниру за интернационално првенство француске у тенису. Коцка је одредила да се у полуфиналу састану Коше и Боротра, двојица из екипе „Четири мускетара“, најсјајнији играчи које је Француски тенис икада имао.

Интересовање за овај меч било је толико велико, да су улазнице биле разграбљене. Да се Жан није постарао о Милошу и није му дао новинарску карту њему би било ускраћено једно велико задовољство. Овако је сада весело грабио главном стазом ка стадиону лево и десно од широке алеје пружала су се тениска игралишта ограђена провидном жицом. То су били споредни терени на којима су се одигравале значајније утакмице.

(Наставиће се)

LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Od milionara – prosjak

(4)

Gaston je, međutim, uštedeo znatnu sumu novaca. Kupio je malo imanje u blizini Pariza, ali je ostao u službi kod Miloša, jer ga je toliko zavoleo da nije mogao da ga napusti. On je svake nedelje imao slobodan izlaz i odlazio je na svome imanju. Jedna njegova stara rođaka vodila je brigu o kući i lepom malom vrtu.

Gaston takoreći nije imao strasti. Mpezo je žene, pušio je umereno, pio malo, samo za vreme obeda. Hije mario za bioskop ni za pozorište. Jedino što je voleo bilo je boksovanje. Nijedan veliki meč nije mogao da se održi bez njega. On je poznavao sve svetske šampione, znao je koliko su teški, koliko visoki, koliki im je obim grudi, da li su „tvrđi“ ili „meki“, da li im je udarac levom bolji od desne ili obrnuto. U boksu je bio pravi stručnjak, iskusan kao trener, spreman kao menadžer. Ova naklonost prema pesničenju pratila ga je još iz vojske. Dok je služio kadrovski rok naučio je da boksuje, pa je čak bio i prvak svoga puka.

Miloš je znao za tu njegovu strast i dozvoljavao mu je da odlazi na boks mečeve, puštajući ga skoro svake druge večeri. Vrlo često donosio mu je ulaznice, koje mu je davao Žan. Gaston je bio veoma ponosan na ove karte i zauzimao je uvek oholo držanje ulazeći u novinarsku ložu. Svi novinari su ga poznavali i dočekivali su ga sa simpatijama, jer je Gaston umeo sve da im objasni, jer je znao sve trikove menadžera i boksera, sve one zakulisne radnje o kojima publika i ne sluti. Bilo je čak novinara, koji su se oslanjali na prognozu, koju bi Gaston postavio pre meča. Jer on se retko varao. Od pedeset mečeva, ako se dogodi da u jednom ne pogodi pobjednika, toliko je dobro poznavao boks i bio upoznat sa svim detaljima u vezi s jednim mečom.

Gaston je veoma zaslužan, da je Miloš naučio da boksuje. On mu je doveo jednog bivšeg bakserskog šampiona, koji se izdržavao dajući časove iz boksa bogatim ljudima. Miloš je voleo ove sportove, pa je rado prihvatio i vežbe iz boksovanja. On je izvrsno igrao tenis, plivao, po neki put igrao futbala u amaterskom timu Rasinga, veslao i mačevao.

On je provodio bezbrižan život kakav dolikuje sinu jednog imućnog industrijalca. Od razmaženih sinova bogataša razlikovao se po tome, što je redovno polagao ispite i što je bio izvanredan đak za celo vreme školovanja. Čak ni u Parizu nije zapostavljao studije. Sve ispite polagao je na vreme, s odličnim uspehom, ma da mu je život bio buran, pun zadovoljstva, ispunjen raznim uživanjima i zabavama, koje je njegova mladost mogla da izmisli.

Pa ipak, on ni u čemu nije preterivao. Ovu odliku nasledio je od oca, čija je skromnost bila čuvena i pored silnog bogatstva. Miloš je radio samo ono što mu se sviđa i samo dotle dok to zadovoljstvo zaista pretstavlja uživanje. Čim pređe tu granicu on bi se povlačio, bez obzira kakva je zabava bila po sredi. Otuda da su ga retko viđali pijanog. On je mrzeo bančenje i bio je samo dotle dok mu je to zaista prijalo.

U svemu je nazirao granicu, što je svakako mnogo doprinelo da njegova mladost ostane neokrnjena i da sačuva svežinu i privlačnu čar. Njegovo telo, bilo je telo atleta, pravilno građeno, sve u mišićama, nabreklo od snage. Na njemu nije bilo ni grama sala zahvaljujući svakodnevnim vežbama, koje je vršio jutrom, ne propuštajući ni jedan dan, tako da mu je to prešlo u naviku kao brijanje, kupanje ili drugo što, čega se on redovno pridržavao bez obzira na umor, na vreme ili raspored poslova u toku dana.

Sem tih svakodnevnih gimnastičkih vežbi Miloš je vrlo često, nekoliko puta nedeljno, trenirao boks, preko leta je igrao tenis i fudbal, veslao i plivao i na taj način stalno održavao fizičku kondiciju i nalazio se u odličnoj sportskoj formi.

Njegove izvanredne sportske osobine zapazili su razni treneri i nastojali su da ga privole, da se posveti potpuno jednome sportu, ali bez uspeha. Miloš je isuviše voleo život, da bi mogao da se liši svih onih zadovoljstava, koja su ispunjavala njegove bezbrižne dane. Titula šampiona je veoma privlačna, i sportska slava primamljiva, ali kada se to uporedi sa žrtvama koje treba prineti, Miloš se nije kolebao nijednog trenutka. On je u sportu gledao samo sretstvo za održavanje zdravlja, nalazio je u telesnim vežbama i sportskim igrama zadovoljstvo i razonodu i nije ni mislio da pređe preko tih granica i postigne nešto više od sposobnosti prosečnog igrača.

U svome momačkom stanu on je jednu sobu preuduesio u malu salu za trening. Bila je to najveća prostorija u stanu, ispunjena raznim spravama za vežbanje. U jednom uglu visno je džak napunjen peskom i strugotinama, obložen kožom, na kome je vežbao jačinu svoga udarca. Malo dalje nalazila se dobro napunjena lopta jajasgog oblika, koja je stajala čvrsto u vazduhu, pričvršćena gajtanom za pod i tavanicu. Lopta se pokretala pri najmanjem udarcu, letela unaokolo, da bi se opet vratila na svoje mesto. Udarajući u nju sticala se preciznost udarca.

Bilo je tu još puno bokserskih sprava, a i drugih za telesno vežbanje. Pored zida smešten je veštački čamac, koji je u svemu ličio na čamac za veslačke trke, samo što su mu vesla skraćena. Naročiti mehanizam omogućava veslanje kao u pravom čamcu, samo s tom razlikom što se veslalo u mestu. Naročita sprava pokazivala je dužinu pređene staze. U drugom delu sale nalazio se bicikl bez točkova, s pedalama, koji se takođe nije micao s mesta iako su na njemu pravljeni isti pokreti kao kad se vozi velosiped.

Specijalna daska za razne gimnastičke vežbe, tegovi, đulad, sprave za rastezanje mišića, konopac za skakanje i još puno sličnih sprava ležalo je razbacano pored zida ili skupljeno u gomili u nekom kutu prostrane sobe.

Veliko ogledalo, veličine čovečjeg tela, zauzimalo je dobar deo jednoga zida. Ispred ovog ogledala Miloš je radio „šado boks“, boksujući sa zamišljenim protivnikom, kontrolišući u ogledalu pravilnost svojih lokreta i ispravljajući pogreške.

Miloš je odlazio u sportsku sobu kad god je imao malo slobodnog vremena, posvećujući se fizičkim vežbama. Sve do skoro, do pre dva meseca, dolazio mu je dva puta nedeljno Al Brin, prvak sveta lake kategorije, izvanredan trener i učitelj.

On je vežbao Miloša već tri godine i naučio ga je svim tajnama boksaerske veštine. Boksovali su uvek osam do deset rundi s rukavicama od šesnaest onca, ali bi trener stalno izvlačio deblji kraj pred izvanrednom brzinom i preciznošću svog mladog učenika. Al Brin je bio oduševljen Miloševim znanjem i u dva maha pokušao je da ra nagovori da se posveti boksaerskom sportu, proričući mu sjajnu budućnost na ringu. Sve te predloge Miloš je primao sa osmehom. Obično bi zaključio razgovor rečima:

– Isuviše cenim svoj nos, da bih ga žrtvovao varljivoj slavi boksaerskog šampiona.

Ali pre dva meseca Al Brin je napustio Pariz. Oputovao je u Ameriku, gde je dobio povoljan ugovor da trenira jednog šampiona sveta. On se nerado rastao s Milošem, jer ih je vezivalo iskreno i srdačno prijateljstvo. Miloš se toliko navikao na Al Brina, da nije hteo da uzme drugog učitelja. Uostalom, trener mu više nije ni bio potreban, jer je savladao svu tehniku plemenite veštine.

Al Brina je zamenio Gaston, koji je oblačio dva puta nedeljno boksaerske rukavice i stao na megdan svome gospodaru. Još dok je Al Brin dolazio redovno, Gaston je po neki put boksovao protiv Miloša, kada ovaj nije imao protivnika, a očećao je neodoljivu želju da s nekim boksuje. Gaston je poznavao Al Brina dok je još ovaj ređao pobede na svim velikim ringovima, oduševljavao se bezbroj puta njegovim strahovitim udarcima i kada je njegov gospodar izjavio želju da angažuje nekog boksaerskog trenera, Gaston mu je preporučio bivšeg šampiona. Gaston je iskoristio ovu priliku da i sam okuša zadovoljstva koja pružaju boksaerske rukavice i Al Brin je morao, u znak zahvalnosti, da mu daje besplatne časove. Tako je Gaston usavršio i praktički svoje i onako bogato znanje o boksu, stečeno na bezbrojnim boks mečevima.

Zahvaljujući boksu i redovnom treningu Gaston je uspeo da se podmladi bar za pet godina. Niko ne bi rekao da je prevalio četrdesetu i zbog toga je Gaston bio veoma ponosan i s najvećim zadovoljstvom je slušao pohvale o vitkosti svoga tela, sjajnom držanju, retkoj snazi, koja se nazirala ispod nabreklih i snažnih mišića.

Gaston nije bio tako dobar protivnik kao Al Brin, ali je Miloš ipak voleo da boksuje s njim, služeći se često trikovima, kojima ga je naučio, bivši šampion, zbunjujući na taj način svoga slugu i dovodeći ga u bezizlazni položaj. Tada je Gaston, mršteći se, priznavao da je pobeđen, navodeći u svoju odbranu:

– Eh da sam samo deset godina mlađi, mladi gospodin bi imao sasvim ravnopravnog protivnika.

Dobre odnose između Gastona i njegovog gospodara nije mogao da pomuti ni neki dobro plasirani kroše, oštar direkt ili precizan aperkat. Čim bi trening bio završen Gaston bi odlazio u sobu da se presvuče i vraćao se odmah natrag u svom kratkom, listerskom kaputu, spokojna i mirna izraza na licu, uslužan i nenametljiv u ulozi sluge, kojog se posvećivao potpuno, trudeći se da zadovolji svaku želju svoga gospodara.

Gaston ne bi bio veran svojoj struci, kada ne bi pušio gospodareve cigarete, služio se njegovim parfemima, kvasio grlo iz tajnog bifea u sobi za rad i gutao bonbone, koje je njegov gospodar toliko voleo i držao ih razbacane po raznim kutijama po stanu, po fijokama i praznim vaznama. Miloš je, međutim, to primao kao nešto što je sasvim prirodno, sasvim razumljivo i zato uopšte nije obraćao pažnju na slične postupke svoga sluge. Takav njegov stav uzdigao ga je potpuno u očima vernog Gastona i omogućio je da se između njih dvojice isprede nit poverenja, uzajamnih simpatija i prijateljstva.

I jednom i drugom bila je teška pomisao da bi mogli jednoga dana se rastanu. Gaston je znao da više nikada ne bi našao takvog gospodara, a Miloš je opet bio ubeđen, da na svetu ne postoji bolji sluga od Gastona.

Zato je Gaston prestao da sanjari o zasluženom odmoru na svom malom imanju kraj Pariza, a Miloš uopšte nije ni pomišljao na to da jednoga dana može da izgubi Gastona. On se toliko navikao na njega, da ga takve misli nisu uznemiravale. Čovek ne pomišlja šta bi radio bez desne ruke, kada je ne bi imao, jer mu se takve misli ne nameću. A Gaston je za Miloša bio desna ruka, nezamenljiva u svakom pogledu.

GLAVA TREĆA

Pjerov neuspeh

Miloš se s mukom probijao kroz gomilu, koja je zakrčila ulaz u stadion Rolan Garos. Jedva se dokopao kapije. Pokazao je svoju ulaznicu i ušao unutra odahnuvši zadovoljno, što je uspeo da se probije. Namestio je mašnu, koja mu se iskrivila u gužvi, a zatim pošao širokom, šljunkovitom stazom ka glavnoj tribini. Kapije na Rolan Garosu opsedane su, ovako velikim brojem publike samo onda, kada se održavaju naročito značajne i velike utakmice. A danas je imala da padne odluka, koji će od dvojice najomiljenijih francuskih teniskih igrača steći pravo da se takmiči u finalu na turniru za internacionalno prvenstvo francuske u tenisu. Kocka je odredila da se u polufinalu sastanu Koše i Borotra, dvojica iz ekipe „Četiri musketara“, najsajjniji igrači koje je Francuski tenis ikada imao.

Interesovanje za ovaj meč bilo je toliko veliko, da su ulaznice bile razgrabljene. Da se Žan nije postarao o Milošu i nije mu dao novinarsku kartu njemu bi bilo uskraćeno jedno veliko zadovoljstvo. Ovako je sada veselo grabio glavnom stazom ka stadionu levo i desno od široke aleje pružala su se teniska igrališta ograđena providnom žicom. To su bili sporedni tereni na kojima su se odigravale značajnije utakmice.

(Nastaviće se)